

examinere, at jeg troer, man alligevel vil møde omtrent de samme Indvendinger, naar den Tid kommer. Naar vi derfor ikke kunne faae vor Tanke om Examencommissioner gennemført, mene vi, at saa maa hellere hele denne Sag ligge hen. Som den ærede Ordfører omtalte have vi det Haab, at de Mangler, som nu ere tilstede, ere saa store og almeenfølelige, at der maa og vil blive raadet Bod paa dem, og vi have derimod den Frygt, at Indførelsen af Censurcommissioner vil give det et Skin af, at Manglerne ere afhjulpne, skjøndt de ikke ere det, og at dette Skin da vil blive en Hindring for Opfyldelsen af det, som er vor egentlige Tanke. I denne Henseende troer jeg, at vi, uagtet det naturligtvis maae smerte os, at den høitærede Minister er saa bestemt derimod, dog kunne haabe, at det kan gennemføres. Det er en Sag, som allerede tre Ministre have erklæret, at de kunde og vilde gennemføre for den theologiske Examens Bedkommende. En Minister har jo endog saa, som det blev nævnt af den ærede Ordfører, havt Mændene udnævnte, Planen og Alting vedtagen, og det var kun den Omstændighed, at han gik af fra Ministeriet, der forhindrede, at det kom i Værk. Det har altsaa været saa nær ved Udførelsen, som det var muligt, men naar vi have saadanne foregaaende Kjendsgerninger, kan jeg ikke troe Andet, end at Folkethinget maa kunne sætte sin Opsattelse igjennem, naar det blot staaer fast. I denne Henseende skal jeg tillade mig, at minde om et lignende Tilfælde, om end under mindre Forhold, nemlig Examenscommissionen for Seminarister. Ogsaa der mødte Folkethinget, den Gang det ønskede denne, en meget stærk Modstand, om end ganske vist ikke en saa stærk eller haardnakket som den, det har mødt i nærværende Tilfælde. Der blev nedsat en Commission fra Regjeringens Side, og denne gik ind paa Noget, som væsentlig var det samme som det her foreslaaede — faste Censorer og Bevarelsen af Seminarielærerne som Graminatorer. Dette var imidlertid Noget, som Folkethinget ikke fandt sig tilfredsstillt ved, og Sagen blev, at vi fik en Examenscommission gennemført paa dette Omraade. Saaledes troer jeg, at det ogsaa vil gaae her, naar

Folkethinget blot holder ud; saa maa der komme en Tid — og den kan ikke være meget lang, bortse — da vi ville naae vert Maal.

Jeg skal endnu blot tillade mig, til Slutning at tilføie en Forespørgsel til den høitærede Minister. Sidste Gang vi havde dette Lovforslag for, begyndte det med to Paragrapher, som indeholdt Bestemmelser angaaende Geheimearchivet, men disse to Paragrapher ere denne Gang gaaede ud. Dette er i Overensstemmelse med, hvad det ifjor nedsatte Udvalg ønskede, og det er tillige i Overensstemmelse med de Beslutninger, Thinget tog angaaende Archivvæsenet under Ministerierne i det Hele. Vi gif nemlig ud fra, at det var ønskeligt om den Omordning af vort Archivvæsen, som nu har været paatænkt i 10 Aar, endelig traadte i Kraft, og at man derfor ikke skulde slaae den bestaaende gamle Ordning fast. Vi ønskede derfor, at de to Dele af vort Archivvæsen, den videnskabelige og den administrative, maatte blive tagne samlede under Overveielse, saaledes at fra den administrative Side det blev udfondret, som maatte siges at henhøre under den videnskabelige Side. Dette Forslag har den høitærede Minister taget Hensyn til, forsaavidt han har udeladt de paagældende Paragrapher af det foreliggende Forslag, og det maae vi paaskjønne, men jeg vilde dog have ønsket, at der ved Siden af dette Forslag tillige havde foreligget et saadant Forslag til den nye Ordning af Archivvæsenet, som der dengang blev udtalt Duffe om. Jeg kan vel forstaae, at den høitærede Minister ikke har kunnet forelægge os et saadant Forslag samtidig med nærværende Forslag, thi han har vel paa den Tid været saa optagen af de andre vigtige Forslag, der ere forelagte os, at Tiden ikke har villet strække dertil; men siden den Tid har han formeentlig havt noget rigeligere Tid. I alt Fald vilde jeg meget ønske, om den høitærede Minister vilde sige os, naar vi kunne vente et saadant Lovforslag, om allerede i denne Samling eller maaskee først i den næste. Det er jo en Sag, som har staaet meget længe paa, og som man derfor kunde frygte maaskee vilde trække endnu længere ud, naar ikke den høitærede Minister tog Sagen alvorlig i sin Haand. Det er nu allerede 8 Aar siden, at Thinget